

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Art. II. Quid sit Incarnatio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

eò nullum falsum (quale etiam est Incarnationem esse possibilem) demonstrari queat vera & evidenti demonstratione.

ARTICULUS II.

Quid sit Incarnatio.

I. Q. 1. *Quid sit Incarnatio?* Resp. esse conjunctionem divinæ & humanæ Naturæ in eadem Persona; seu productionem unionis inter Humanitatem ex Virgine matris & Subsistentiam Verbi divini.

II. Q. 2. *Quis sit terminus Incarnationis?* Resp. Terminum partialem illius esse unionem hypostaticam supernaturalem ac substantialem, vel realiter modaliter, ut communius hodie sentiunt Doctores; vel certe formaliter, ut alii contendunt, distinctam. Resp. 2. Terminum totalem esse Christum, seu compositum ex humanæ Naturæ cum Verbi Subsistentia conjunctione resultans.

III. Q. 3. *Quæ sint extrema Unionis Hypostaticæ?* Resp. 1. Ex parte Subsistentiæ solam Verbi Subsistentiam terminare Unionem istam, uti de fide certum est. Resp. 2. Ex parte Humanitatis probabiliter ex Suar. & aliorum Sententiâ omnes & singulas partes ut quod, atque adeò omnes partium humores, ungues, dentes, capillos fuisse Verbo unitos; eò quòd hæ omnes partes ad integritatem corporis pertinere videantur, atque adeò merito credatur, Verbum integrum corpus, sic & partes hos integrales assumere potuisse. Resp. 3. Probabilius etiam illum sanguinem, qui in triduo mortis Christi effusus fuit, ab eoque in resurrectione iterum assumptus est, fuisse Verbo hypostaticè unitum, cum non major sit ratio, cur cadaver unitum manserit, quam ipse ille sanguis.

IV. Q. 4. *An de possibili Verbum etiam Naturam rationalem aut Angelicam assumere potuisset?* Resp. affirmative ex communiore sententiâ, quia hæ omnes Naturæ capaces effectus formalis, quem Subsistentia divina tribuit, scilicet ut fiant incommunicabiles alteri supposito, quam rationem communius hodie contra Valentiam & alios docent Recentiores, nullum accidens à Verbo assumere potuisse.

V. Q. 5. Quo ordine partes Humanitatis, & ipsa Humanitas à Verbo assumpta fuerint? Resp. 1. Ordinem temporis spectando, simul omnes fuisse, eodem instanti assumptas à Verbo, uti expressè in Concilio Constantiensi quoad can. 2. definitum est. Resp. 2. Ordine dignitatis, & intentionis primò assumptam fuisse ipsam Humanitatem (utpote propter quam ipsæ partes assumptæ sunt) deinde animam, (quam velut meriti capax meritò ante corpus intravit Deus) & postremò corpus & unionem. An verò prius animà etiam assumpta fuerit Humanitas, quàm partes illius, controversia est inter Theologos, in qua Vasquez & alii affirmativam, alii non minus probabiliter negativam tenent.

ARTICULUS III.

De Convenientia & necessitate Incarnationis.

I. Q. 1. An conveniens fuerit Incarnatio? Resp. ex omni parte & sub omni respectu convenientem fuisse. Nam 1. Conveniens fuit respectu Dei, quia ex illa perfectiones Dei patet, quàm ex ullo alio opere relucebant. 2. Pariter respectu Verbi conveniens erat, quia decentissimum fuit, ut imaginabilis & naturalis imago Patris humanum genus ad imaginem Dei factum, & per peccatum corruptum pristino suo statui restitueret, & ut Filii adoptivi & hæredes regni cælestis per eum efficerentur homines, qui est Filius naturalis Patris. 3. Naturæ quoque humanæ conveniens erat, quia decebat, ut sicut homo Deum offenderat, sic homo Deo satisfacere; Sed & major confusio Dæmonis erat, sub ea Natura, quam vicerat, vinceretur. Et præterea tota humana Natura, quantum est in se, ceciderat, & maxima ex parte per alienam voluntatem, quæ omnia, simul in Angelicâ Natura non reperiebantur, ita vel maximè suadebant, ut humana potius, quàm Angelica Natura assumeretur. 4. Conveniens quoque erat respectu totius universi, quia sic auctum fuit nobilissimo entis genere, & Natura duplici in una substantia subsistente, quæ non minus sunt possibile, quàm una Natura tribus subsistentiis, subsistens. 5. Denique in ordine ad genus humanum reparandum conveniens erat, quia